

Uit het dagboek van een Domme Gans

Juli 2024 Greenkeeper

Ik ben een Gans en ik leef op Golfcentrum De Batouwe. U zult mij niet snel herkennen want ik leef daar met mijn vader, moeder, broers, zussen en ander ganzengespuis. Ik ben er altijd en daar wil ik graag wat over kwijt.

Ochtendgloren

Het was een vroege zondagochtend, een van die ochtenden waar ik zo van hou. De zon was net op, schilderde de hemel met een mengeling van roze en oranje, en een dikke laag dauw bedekte de golfbaan. Mijn veren voelden koel aan terwijl ik door het gras liep. Het zou vandaag weer een warme dag gaan worden dat voelde ik aan mijn veren. De mensen die hier werken en spelen, heb ik in de loop der tijd goed leren kennen. Eén van hen is Kees, de greenkeeper. Een kerel die altijd glimlacht en soms zelfs naar mij zwaait.

Achteromkijken

Die ochtend zag ik Kees weer, zittend op zijn trouwe grasmaaier. Hij reed langzaam over de green, zijn blik gefocust op het werk voor hem. Hij leek kalm, zoals altijd. Ik keek toe hoe hij zijn ronde maakte, zijn machine het gras nauwkeurig kort maaiend. Na bijna elke baan keek Kees achterom of alles verliep zoals zijn werk zou moeten verlopen. Het was een vertrouwd en geruststellend gezicht. Kees op zijn machine op die mooie zondagochtend.

Hydrauliekolie

Maar deze ochtend was anders. Terwijl Kees voorbijreed, zag ik een licht geel spoor achter hem op het groene gras van de green. Het viel nauwelijks op in de dauw, maar mijn scherpe ganzenogen merkten het toch op. Een dunne lijn van olie sijpelde uit de machine. Kees had het niet door. Hij werkte onverstoord door, zoals altijd. Ik zag hem weer achteromkijken maar hij zag het niet door de dauw en het minimale contrast tussen het groen van het gras en het geel van de olie.

Ramp

Toen hij bij Peren 2 aankwam, begon de maaier plots te sputteren. Het geluid dat altijd zo constant was, veranderde in een haperende brom en viel toen stil. Kees stapte van de machine, keek ernaar en zag nog net de laatste paar druppeltjes olie uit de hydrauliekslangen sijpelen. Zijn gezicht vertrok van schrik en ongelooft.

Emoties

Ik waggelde naar hem toe, nieuwsgierig en bezorgd. Kees knielde neer bij de machine, zijn handen bevend terwijl hij de situatie inspecteerde. Zijn ogen, die normaal vol leven waren, stonden nu dof van verdriet en wanhoop. Hij mompelde zachtjes tegen zichzelf: "Waarom heb ik het niet eerder opgemerkt?" en "Wat zullen mijn collega's en de leden van de vereniging wel van mij vinden?"

Kees bleef daar zitten, verloren in zijn gedachten. Ik stond naast hem, voelde zijn verdriet en wenste dat ik iets kon doen om hem te troosten. Uiteindelijk pakte hij zijn telefoon en belde hij zijn collega die ergens anders op de baan aan het werk was. Het gesprek was kort en had

ongeveer deze inhoud; “Het is zwaar mis, mijn machine heeft heel veel olie gelekt en ik weet niet wanneer dat is begonnen!” Wat het antwoord van zijn collega was kon ik niet verstaan maar Kees brak het gesprek af en keek beteuterd naar de green die hij net had gemaaid. Ik kon zijn gedachten lezen maar die ga ik niet aan u vertellen.

Meerdere holes

Kees kon de machine niet repareren omdat de schade erg groot was. Samen met zijn collega gingen ze kijken op de andere greens en op peren 5 was de lekkage begonnen. Bij Kees stonden de tranen in zijn ogen en was hij nog nooit zo stil geweest. Hij wist dat hij vragen zou moeten beantwoorden en verantwoording zou moeten afleggen voor zijn ‘fout’.

Toen de zon hoog aan de hemel stond en de dauw was opgedroogd, zag ik Kees langzaam lopen naar het clubhuis om daar in de shop uit te leggen wat er was gebeurd. Zijn schouders hingen laag en zijn hoofd was gebogen. Ik volgde hem op een afstand en voelde met hem mee.

Waardering

Die avond, terwijl de zon onderging en de lucht opnieuw in warme tinten kleurde, dacht ik aan Kees. Hij voelde zich meer dan ellendig, dat wist ik. Maar ik hoopte dat hij zou beseffen dat fouten menselijk zijn, en dat iedereen die hier werkte en speelde, hem waardeerde om wie hij was en wat hij doet. En hem niet zou beoordelen op wat er fout ging met een oude, benzine en olielekkende grasmaaimachine.

Voor mij was Kees altijd die aardige man die glimlachte en zorgde voor deze prachtige baan. En ik wist zeker dat, ondanks deze tegenslag, de zon morgen weer op zou komen en Kees opnieuw zou glimlachen en vele leden nog net als de dag ervoor naar hem zouden zwaaien.

Met een zomergroet,

Domme Gans

Ps: Wellicht kunt als speler op De Batouwe eens extra zwaaien naar alle greenkeepers. Ze waarderen dat heel erg en ik zal op mijn ganzenveren tellen hoeveel leden er zwaaien.